

Herdabrev för Livets söndag 2015 – Barmhärtighetens år

Idag börjar det Barmhärtighetens år, som påven Franciskus har utropat, och vi får öppna Barmhärtighetens port i vår Domkyrka. Detta sammanfaller med Livets söndag som vi alltid firar på denna tredje adventssöndag. Allt i vår kristna tro är präglad av Guds barmhärtighet. När Fader sänder sin Son till oss är det just för att visa oss den gränslösa kärlek, som han hyser till varje människa och som får honom att utge honom för vår skull. Det är Kyrkans stora uppgift att förkunna denna barmhärtighet och försöka övertyga oss alla om att vi är kallade att ta emot denna barmhärtighet och låta oss förvandlas av den. Det första steget är alltid att helhjärtat ta emot det glada budskapet om denne barmhärtige Gud. ”Håll vår bön och vår längtan brinnande, så att vi tar emot den glädje du bereder oss och ser hur Kristus tar gestalt i oss”, så ber vi i dagens kollektbön. Adventstiden är en gyllene tid för att växa in i denna börens ständiga längtan efter att möta den Gud som blir människa för vår skull. Jesus Kristus kan så blir allt mer närvarande i vårt inre och då kan vi också utstråla mer och mer av hans barmhärtighet.

”Herren är nära”, säger Paulus (Fil 4:5) liksom profeten Sefanja: ”Herren, din Gud, bor hos dig” (3:14). Genom dopet är vi ett tempel, där den treenige Guden bor. Därför måste vi också lära oss att leva i enlighet med denna stora värdighet. I vårt sätt att handla, tala och tänka måste Guds barmhärtighet komma till uttryck. ”Vad skall vi då göra?”, frågar vi då liksom folket i dagens evangelium gjorde tre gånger (Luk 3:10, 13, 14). Hur kan vi förmedla Guds barmhärtighet? Det är en samvetsfråga för var och en av oss. Under Barmhärtighetens år får vi ställa den dag efter dag. Det borde vara vår stora glädje att vi kan och får förmedla Guds barmhärtighet till dem vi möter. Gud har så stort förtroende för oss, sina älskade barn, att han låter oss få ge vidare det som är hans innersta verklighet. ”Gläd er alltid i Herren” (Fil 4:4). Det är inte en tung plikt att vara barmhärtig utan en glädje utan like, när det verkligen går upp för oss vilken nåd det är att få likna Gud själv på detta sätt. Vi får tas i anspråk av Gud för att sprida det goda, sanna och äkta omkring oss. Vårt liv får en djupare mening och ett tydligare mål.

Men vad skall vi då göra? Hur skall vi visa att vi tar barmhärtigheten på allvar? Det första är alltid att tänka efter om vi utesluter någon enskild människa eller grupp från vår barmhärtighet. Finns det någon i vår närhet som vi sluter vårt hjärta för? Någon som vi tycker är obehaglig eller besvärlig? Ofta är det där Gud väntar på oss, om vi lyckas övervinna vår motvilja eller likgiltighet. Är det vår bekvämlighet, vår tid, våra pengar som är viktigare för oss än viljan att sprida Guds godhet omkring oss? En ärlig samvetsrannsakan är alltid viktig.

Finns det då någon grupp som vi inte vill veta av? Tyvärr händer det att vi, medvetet eller omedvetet, stänger vårt hjärta för en kategori eller grupp människor. I vårt samhällsklimat är de ofödda barnen ofta icke-sedda, icke-önskade och icke-välkomnade. Men de har liksom varje människa ett okränkbart värde i Guds ögon som är oberoende av om människor vill ha dem eller inte.

Även om Sverige på ett generöst sätt öppnat sina gränser för så många flyktingar, finns det tyvärr somliga som inte vill veta av dem. Samtidigt måste vi se med trons ögon, att det tycks vara en försynens skickelse, ja, Guds logik att Barmhärtighetens år sammanfaller med denna flyktingström. Vi behöver inte söka efter människor som är i behov av vår barmhärtighet. Jag är mycket tacksam för alla de församlingar, som har lyssnat till mitt upprop att göra vad man kan för att hjälpa de flyktingar som Gud sänder till oss. Vi får aldrig glömma att vår Kyrka i Sverige i hög grad har byggts upp av de flyktingar som i olika omgångar har kommit till vårt land. Alltsedan de vita bussarna kom med flyktingar direkt från koncentrationslägren, har det kommit nya människor som har bidragit till att stärka den katolska närvaron i vårt land. Vi kan bara tacka Gud för dem. Samtidigt måste vi be om fred, rättvisa och försoning i flyktingarnas hemländer och aktivt verka för det, så att de slipper ge sig iväg på en ofta lång och livsfarlig resa.

Vi får inte heller blunda för att det finns motsättningar i vårt samhälle mellan olika grupper. Som troende är det viktigt för oss att peka på att religionen aldrig får leda till splittring och konflikt. Tyvärr finns det flera som skyller krig och orättvisor på religionen som sådan. Det är femtio år sedan *Nostra Aetate*, det Andra Vatikanconciliets deklaration om de icke-kristna religionerna, promulgerades. Där heter det: ”Kyrkan uppmanar därför sina barn att med klokhet och kärlek samtala och samarbeta med anhängare till andra religioner” (nr 2) och ”vi kan inte åkalla Gud som allas Fader, om vi vägrar att handla broderligt mot somliga människor: de är ju skapade till Guds avbild” (nr 5). Samma budskap framfördes i det upprop som *Sveriges interreligiösa råd* publicerade i DN och där jag också stod bland undertecknarna: ”Vi uppmanar alla, oavsett religiös och kulturell tillhörighet, att nu och i framtiden stå upp för alla människors lika värde och värdighet.”

Till sist uppmanar jag alla troende att under adventstiden ta emot barmhärtighetens och försoningens sakrament. Bikten gör det möjligt för oss att förvandlas av Guds förlåtelse och så få erfara hans barmhärtighet på ett helt påtagligt sätt. ”Än en gång vill jag säga: gläd er” (Fil 4:4). Det glada budskapet blir helt konkret i detta sakrament, där vi förvandlas från syndare till heliga för att vi i vår tur skall helga världen och sprida Guds barmhärtighet till allt och alla.

Med min förbön och välsignelse till er alla!

+Anders Arborelius ocd